

sin Ansættelse har 5 Aars Anciennet. Det vil altsaa sige, at dette Embede har baaret dobbelt Anciennet i 5 Aar. Det er i hvert Fald lidt af en Meningsløshed. Desuden er der ogsaa den Omstændighed, at den, der nærmest vil faa Nytte af dette Ændringsforslag, er den private Skole, men det forekommer rigtignok mig, at den private Skole vel er en god Ting i og for sig, men ad den Vej kan jeg ikke ønske, at den skal nyde nogen indirekte Støtte gennem Statskassen eller paa anden Maade.

Den ærede Ordfører for Mindretallet udviklede forleden, at det vilde være overordentlig heldigt for de unge Lærere, at de kom til at vandre nogle Aar og undervise dels ved Friskolen, dels ved den kommunale Realskole, i det hele taget ved Privatskoler, der vare statsunderstøttede, det vilde være heldigt for deres Udvikling. Jeg har nu den stik modsatte Opfattelse. Den unge Seminarist, der nu om Stunder ikke kan faa sin Eksamen, før han er 21 Aar, har godt af saa hurtigt som muligt at komme til at beskæftige sig med den Gerning, der skal være hans Livsgerning, han skal ikke gaa nogen Omvej. Jeg skal oplyse det med et Eksempel. En ung Seminarist bliver ansat kort efter sin Eksamen ved en Realskole, kommer til at undervise i Fysik og Matematik og faar fuldt Timetal i disse to Fag. Han underviser nu der i 7—8 Aar, og hans Udvikling vil derigennem blive ret ensidig. Den Forøgelse af hans Kundskaber, som ogsaa Ordføreren lagde Vægt paa, vil ligeledes blive ret ensidig. Under alle Omstændigheder føler jeg mig overbevist om, at den unge Lærer — jeg forudsætter, at han er en begavet Mand — ved saaledes at have arbejdet en 7—8 Aar ved en Realskole vil blive mindre skikket til at blive en dygtig Lærer i Børneskolen, end om han var gaaet fra Eksamensbordet ud til sin Gerning der. Det, det gælder om, er, at Lærere komme ind i Folkeskolen, netop medens de ere unge, sidde inde med Ungdommens Elasticitet og ere i Stand til at afpasse sig, akkomodere sig, efter de Krav, Arbejdet i Børneskolen stiller. Og det kan den unge gøre i langt højere Grad end den ældre, og den unge bliver derfor ogsaa efter min Opfattelse en langt dygtigere Lærer. Jeg er her grunduenig med den ærede Ordfører. Han udtalte endvidere, at han vilde sætte Pris paa god Samvirken mellem den private og den offentlige Skole. Ja, det gør jeg ogsaa, men den kommer ganske af

sig selv, naar hver for sig arbejder for sine Formaal dygtigt og alvorligt. Saa er der allerede et godt Grundlag til Forstaaelse, alvorlige Mænd kunne altid meget let komme til at forstaa hinanden. Ad kunstig Vej skal den Forstaaelse neppe bringes til Veje.

Og der er endelig den Omstændighed, at naar vi behandle og vedtage Skolelove her i Rigsdagen, vide vi meget godt, at det er den offentlige Folkeskole, vi stadig have at gøre med. Den private Skole have vi i alt Fald kun undtagelsesvis at gøre med. En saadan Undtagelse danner naturligvis Skolelovens § 33, men i øvrigt gælder den almindelige Regel, og jeg maa bestemt hævde, at den vigtigste Undervisningssinstitution her i Landet er den offentlige Folkeskole; der er ingen, der i Vigtighed og Betydning kan sættes ved Siden af den. Den private Skole gør god Fyldest her og der omkring i Landet, jeg ønsker den intet ondt, tværtimod alt godt. Men paa den anden Side er det sikkert, at den private Skoles Betydning er forsvindende lille i Forhold til den offentlige Folkeskoles. Til den søge jo Børnene baade fra de velstaaende og de fattige Hjem, navnlig fra de fattige Hjem. Største Parten af Eleverne i Folkeskolen kommer fra fattige eller i hvert Fald mindre bemidlede Hjem. Og om Eleverne fra disse smaa Hjem gælder det, at de senere hen i Livet neppe faa Lejlighed, Raad eller Tid til at besøge en Højskole, en Realskole eller en Fortsættelsesskole, for derved at supplere den Oplysning, de have faaet i deres Børneaar. Og det er jo den store Skare Børn, der senere bliver til Vælgere, hvorfor vi maa sætte Pris paa, at Folkeskolen giver en saa fyldig god, sund og sand Undervisning som muligt. Over for dem, der senere kunne gaa paa Realskole eller Højskole, betyder det ikke saa meget, om Folkeskolen er mere eller mindre dygtig, mere eller mindre heldig; men for dem, der ikke kunne fortsætte deres Undervisning, har det stor Betydning. Derfor har jeg talt, som jeg har gjort mod Ændringsforslag Nr. 11, der gaar ud paa at begrænse Undervisningen i vor Folkeskole.

Den ærede Ordfører kom under sin Omtale af Ændringsforslag Nr. 21 ind paa en Karakteristik af Nutidens unge Seminarist. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem ikke var fremkommet med den, navnlig af den Grund, at den er ganske urigtig. Nutidens unge Seminarist er i det Øjeblik, han gaar fra Eksamensbordet